

и за намесата ѝ във войната — всичко това остана тайна за българския народ. Впоследствие, обаче, когато този договор мина през българското народно събрание, а турската камара го препрати за проучване в комисия, от гдето не се върна вече, стана ясно за всички, че това е било само една игра, само една примамка, за да се смекчи настроението против Турция, с която България току-що бе воювала. Нещо повече, в Турция се направиха официални изявления, че при едно разширение на запад, България трябва да ѝ повърне отстъпления къс земя, а така също да ѝ предаде и всичката територия на запад от Марица до Места с цялото Бело-морско крайбрежие до устието на тази река. Това се писа на другия ден след падането на кабинета Радославов и в официалния орган на българското военно министерство в „Военни Известия“. Тези турски претенции намериха пълна и нескривана поддръжка и в голяма част от германската преса и бяха официално съобщени и в самия германски райхстаг. За същата тази цел, а именно, да се заблуди и приспи народа и по този начин да се намали неговото съпротивление при намесата на България във войната на страната на Централните империи и Турция, от официално място се пуснаха в ход слухове, че България не ще се намесва във войната и че задачата на мобилизираната българска армия ще бъде само да окупира със съгласието на съглашенските държави Македония, след което в по-голямата си част ще бъде разпусната и ще се завърне по домовете си.

Всичко това не мина без да окаже своето обезсилващо влияние върху духа на съпротива, който бе започнал да обхваща една част от българския народ. А за един непросветен и неорганизиран народ, като нашия, то се оказа достатъчно.